Отъ наши пусть хайдутлуки,
Отъ наши дебели ибатлуки,
Какво ще сега да кажемъ
На проклети тѣ селтьи,
На Болгарски тѣ прѣгнатари
И на сички българи?
Какво ще въ наше да бѫде,
Ако ни сѫтъки поискатъ?"
Мидалъ Киношю думаше:
„Киноше, куче кръставо,
Киноше, криво колѣно,
Киноше, дели-дашю,
Аз ли да въ научѫ,
Който сѫмъ млado копеле!
Хайдете сграда да градимъ,
Нова ни школа дюкатна
Съ четвѣрти врата голѣми,
Съ чемширевы прозорцы
И съ мермерены калѣрмы.
Когато видѣтъ хората
Нашето гюзъ голѣмо, —
Очи имъ ще да остъклѣтъ,
Устна имъ ще запитвѣтъ,
Сѫрца имъ ще са обрадватъ
И сѫтъки нѣма да искатъ."